

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Sus contra Valurilor!

*Sus contra valurilor, frate,
Spre patrie să ne silim,
Lucrăm bărbătește ca vâzla
Prin valuri cu spor să plutim;
Cari deși mugesc câte odată
Vrând să ne împingă napoi,
Privește spre cer cu credință,
De unde-ți vine ajutor.*

*Auzi un glas din depărtare?
Ce cântec frumos răsună!
Din orașul cel ceresc vine,
Unde dorim din inimă,
Deci ține dar tare de vâzla,
Din mân'afară n'o scăpa,
Sus contra valurilor frate!
Acas'-om sosi de curând.*

.....●.....

Dovada hotărîtoare.

Acum cât-va timp, ziarele din Paris povesteau următoarele:

„Vestitul tenor Caruso, care era pe atunci la New-York, se prezentă într-o zi la o bancă din acest oraș ca să încaseze un cec. Suma fiind destul de mare, plătitorul îi cerea niște acte de identitate, și se arată cu atât mai pretențios cu cât auzise pe cântăreț și nu-l mai recunoștea îmbrăcat țivil. Caruso își golise tot portofoliul și arătase toate plicurile, fără a ajunge să convingă pe neîncrezătorul casier. De

odată îi trăzni un gând minunat în cap: se apucă să cânte o arie din opera Tosca și numai decât, convingerea fu făcută. Îi se plăti cecul pe loc, în vreme ce aplauze furtunoase izbucneau la toate ghișeele băncii.

Această simplă întâmplare ne-a dat prilej la mai multe cugetări.

Identitatea unui om se poate dovedi în două feluri: sau prin niște dovezi exterioare, cum sunt de pildă certificatele, pașapoartele, etc. sau prin unele dovezi de alt soi, mai greu la pipăit, însă tot atât de izbitoare pentru acela care știe să le cunoască.

E cu puțință ca cineva să fure actele unui cântăreț vestit, și să se dea drept acela. Dar e peste puțință ca cine-va să-i fure glasul. Dacă cine-va are toate actele lui Caruso, fără să aibă glasul său, nu poate să fie de cât un înșelător; dacă are glasul lui numai e nevoie de actele sale.

Să întrebuițăm acelaș mod de cugetat pentru cea mai mare problemă: aceea a **adevărului religios**.

Iată un om care se prezintă nouă, de mai bine de 19 veacuri, ca desă-vârșita descoperire a lui Dumnezeu, glasul dreptății și al iubirii vecinice. Ce fel de dovezi ne va trebui ca să ne convingem că acest om este în adevăr Fiul lui Dumnezeu, venit pe pământ ca să mântuiască lumea?

Unii învățați, filosofi, teologi și alții înarmați cu ochelari de dimensiune colosală cercetează de-a fir a păr documentele, care conțin Istoria lui Isus

Christos, ca și prociile cari îl privesc și cu înfumurare ne spun: „Aceste dovezi nu sunt îndestulătoare. Nu se știe dacă n'au fost plăsmuite. Toate aceste acte sunt minunate și în bună regulă, cine știe însă dacă sunt adevărate?”

Și iată că bietul popor, turburat prin vorbele acestor pretinși înțelepți, începe să se întrebe dacă Isus Christos este într'adevăr. „Acela care avea să vie, sau dacă trebuie să aștepte pe un altul.“

Căci poporul își așteaptă tot mereu pe Mântuitorul! Învățații pot pentru o clipă, să-l abată dela El; dar nu pot să-l împedice să cearăpe unul, dar să-l ceară cu ori-ce preț!

Ei bine, poporul! cum vei putea cunoaște dacă Isus Christos este într'adevăr acela pe care ți-l trimete Dumnezeu?

Ascultați de Dânsul! (A se ceti: Luca 9, 28—36).

Sfatul revine de sus; ne vine dela însuși Dumnezeu! Dumnezeu ne putea săli cu niște semne exterioare ca să cunoaștem pe tatăl său ca Regele nostru, înconjurându-l cu toate dovezile puterii și ale măririi sale. Ba nu! Înfațișându-L lumii, Dumnezeu 'L arată pe Christos desbrăcat de ori-ce mărire supranaturală. Nimic cereșe. Nu i-a rămas de cât **glasul Său!** **Cuvântul Său** însă, este **El însuși**: toată viața, moartea și învierea Sa. El era cuvântul la Dumnezeu în cer (Ev. Ioan. 1, 1); El este Cuvântul lui Dumnezeu pe pământ, N'are nici un sceptru, nici o coroană, nici îngeri ca să-i slujească, Dar își are glasul **vorbește** și dacă'l ascuți c'o inimă bine dispusă, c'o conștiință deschisă, c'un spirit drept, vei recunoaște în vorbele Sale accentul vecinului adevăr. Firește că celelalte dovezi nu sunt de desprețuit; însă sunt secundare. Vei crede într'însul, pentru că însuți tu l'ai auzit, și nu numai pentru că alții l'au auzit.

Închipuiți-vă, totuși, că casierul să fi fost surd. În zădar Caruso ar fi

desfășurat toată frumusețea vocii sale; omul dela ghișeu ar fi zis: „Cântați! foarte bine; dar nu ajunge. Îmi trebuie niște acte cu timbru și iscălitură!”

Bieții surzi, cari nu pot auzi nici recunoaște glasul lui Dumnezeu în Sfintele Scripturi, și cărora le trebuie alte dovezi ca să binevoiască a crede în dumnezeirea lui Isus Christos!

* * *

Ce-i adevărat pentru învățător este adevărat deși într'un chip deosebit și pentru ucenicii lui,

După ce se cunoaște adevăratul creștin? După biletul de botez sau de cununie? E prea ușor de a-și procura astfel de dovezi fără cea mai mică mărturie de credință personală în Cristos. Adevăratul creștin se cunoaște după vocea sa: Va să zică după mărturisirea vieții sale. Căci tot ce vorbește omul, nu numai ce spune cu cuvinte, ci se tâlmăcește și în toate faptele vieții lui.

Creștine! cântă deci prin întreagă-ți viața, cântecul harului al credinței și al iubirei! Cântă când alții sbiară, hulesc sau se vaită! Cântă cu umilință, dar și cu bucurie, lauda Răscumpărătorului tău. Fie-ți viața o cântare, ca aceia a păsărilor, însă cu conștiința unui spirit liber și toată smerenia unei inimi pocăite. După asta oamenii, — cei cari au urechi ca să auză, — vor recunoaște realitatea credinței tale, și auzindu-te, vor dori să meargă mai departe, până la **Stăpânul Său**. Acela care singur a cântat desăvârșitul cântec al Adevărului, al Dreptății și al Iubirei!

R. S.

* * *

„Dacă este cineva în Christos este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi“. (II-a Epist. către Corintenteni, 17).

„Dacă cineva nu are Spiritul lui Christos, acesta nu este al lui... Căci toți cari sunt mânați de spiritul lui Dumnezeu, aceștia sunt fi ai lui Dumnezeu“. (Epist. către Romani: 8, 9. 14).

.....●.....

Odichnă de seară.

*Seara când mă răpăuzez de grijuri
Dupăce sfârșesc lucrul zilei;
Oh cât e de dulce a odichni,
Lucrumi dacă l'am gătat bine.
Dar odichna și mai dulce-o fi.
Care Domnul, care Domnul în cer mi-a
[cinsti.]*

*Pregătit-a Domnul o odichnă
Pentr' al său popor răscumpărat.
El cu brațele-i deschise așteaptă,
Dacă lupta cea grea au gătat.
Ei acolo se vor odichni,
Asta le-a fi, asta le-a fi plata credinții.*

*În cereasca patrie a păcii,
Unde nu-i durere, plângere,
Unde'l văd pre Mântuitorul meu,
Mă așteaptă pace 'noire.
Luptele mela dac'oi sfârși,
La al meu Isus. la al meu Isus mă voi
[odichni !]*

In lupta Vieței.

Cine nu ar ști ce e lupta, care așa adeseori se află în viață între puteri și între națiuni. Dară încă și mai multe feluri de lupte să află, trebuie să ne luptăm pentru a trăi în lupta tiranului cu supușii săi, ca cu cât mai vartos să-i învingă, a subjuga pe cel ce nu e așa de de înalt, ca el! — Dară cum și este lumea aceasta! Marea cea mare de pătimire.

Pentru că noi nu vorbim după lumea aceasta, ci aceea ce se repoartă spre viață de veci. Oh dară Domnul de câte ori înoeste puterea noastră pentru a ne lupta mai departe, față cu lumea și cu păcatul (Isia 40, 28—31), tu iubitul meu, care te lupți, Ostentute-ai? Stărueste. Domnul îți dă putere!

Privește sus la munți, cere și vine ajutorul tău, nu dormitează păzitorul

tău: Că e puternic ajutorul tău. (Ps. 121, 1—7.)

Pentru nimic nu să merită atât a ne lupta, decât pentru fericirea Sufletului, că nimene nu are așa mulți vrăjmași, ca și aceea cari în cea mare luptă iau parte. Într'aceasta se răscoală așa numite soarte, noroc soții omenesti, amicii noștri și cu cât mai credincioși urmăm lui Christos, cu atât mai multe ne stau în contră, și cu toate acestea trebuie să ne luptăm. „De m'ar apăsa pericolul în prav, nu'mi clătește inima! Toate pe rând de voi pierde, numai el de'mi rămâne“!

Dar pentru Christos cu mult mai mult ar trebui să facem, decât ce am făcut pân'acum:

Ce au făcut El pentru noi?! De la apa Iordanului până la Golgota? Iubit consoț și frate, privește numai în duch iubirea ceea care s'a intrupat: Vezi atât s'a luptat El pentru Sufletul tău și al meu, ca să le mântuiască? A și învins: păcat moarte și iad!

Adese să întâmplă, că mulți te rănesc. Știu dar vino minton la Mântuitorul, putere, cuvântul lui cel de viață e balsam de vindecare pentru inima ta cea rănită.

Fii aprins de iubirea lui Christos, nu dispera, eugetă la fericirea viitoare, cununa e gata pe sama ta, numai îndrăsneste. Că în lupta vieței încă mult ai de a te lupta, la aceea fi pregătit. (Ioan 17, 9.) Dară Mântuitorul aceea voiește, ca și tu să ajungi acolo, unde El este și ca în sfârșit să zicem cu apostolul Pavel:

Lupta cea bună am făcut, sfârșit-am cursul meu, am păzit credința; de acum îmi este păstrată cununa dreptăței, care îmi va da Domnul, judecătoria cel drept în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit venirea lui (II Tim. 4, 7. 8.)

Puterea unei cântări.

Prea turburat ca să poată dormi, un tânăr se plimba cu pași grăbiți în sus și jos într-o odă a unui hotel. Pe figura-i se citea supărarea. Nu avusese până atunci de cât un singur gând, o singură dorință: să se îmbogățească. Dar toate socotelile lui dăduseră greș, încât se află într-o stare apropiată de mizerie și inima-i era plină de amărăciune.

De odată auzi glasul unei femei. Ea cânta încetșor; destul de tare, însă, ca să se poată deosebi cuvintele frumoasei cântări:

Isuse, păștinul sufletului meu,
Scapă-mă de apele caie mării.

Fără să vrea, tânărul se opri ca să audă mai deslușit. Melodia și cuvintele îl impresionau; deveni tot mai atent. Glasul venea dela o casă așezată în față și dispertită de hotel printr-o stradă îngustă. Ferestrele fiind deschise, putea să audă tot. Cu băgare de seamă, tânărul dete puțin la o parte perdelele. Zărește atunci în odă câteva persoane, cari înconjurau patul unui muribund. O fată tânără, șezând la căpătâiul lui, îi ținea mâna și cânta. Cu glas tremurător, dar destul de limpede, ea cânta mai departe:

Isuse, păzește-mi corăbioara,
Vino s'o îndrumezi la liman,
Apoi, în iubirea-ți credincioasă.
Primește-mi sufletul neprihănit.

Pe urmă, la un sămn al muribundului, toți căzură în genunchi. Impins ca de o putere nevăzută, tânărul îngenunchiază și el la rândul său. Una din persoanele prezente rostește o rugăciune ferbinte și muribundul își dă sufletul în pace.

Tânărului i se umpluse ochii de lacrimi, dar nu și mai plângea avecea percută și nici că aceste lacrimi erau efectul milei și înduioșării, ci ele erau niște lacrimi de pocăință și de durere sufletească. Cântarea pe care o auzise, lucrurile la cari fusese martor, îl făcuse să uite gândurile relative la persoana sa, și le îndrumaseră spre Mântuitorul său.

„Fiul lui Dumnezeu m'a iubit și s'a dat pe sine pentru mine.” (Galatani 2, 20).

Bine arata.

Unele ciasuri nu bat, dară artaă bine. Ca să știm cum stă timpul, trebuie să ne uităm la ele. Asemenea acestora sunt și unii creștini. Nu mult vorbesc ei și nu mărturisesc buzele lor despre multe, dară viața, umblarea și purtarea lor arată că-s creștini.

LUAȚI
„RAZELE AUREI”
ȘI LE ÎMPĂRȚIȚI LA TOTI.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTĂ, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament
Pe un an 52 fil.
Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă
Pe un an 1 cor.
Pe 1/2 an 56 fil.

Pentru străinătate
Pe un an 2—c.
Pe 1/2 an 1.20 f.

IAR PENTRU DE ÎMPĂRȚIT INLESNIRE MARE.